

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost: X
zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2024, č. j. KRPA-75921-15/ČJ-2024-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2024, č. j. KRPA-75921-15/ČJ-2024-000022-ZSV (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela neadekvátní povaze rozhodnutí a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Dále žalobce poukázal na mimořádnost institutu zajištění cizince a skutečnost, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem k sledovanému cíli. V této souvislosti připomněl povinnost žalovaného důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu.
3. Žalobce vyjádřil názor, že se žalovaný nedostatečně a nepřesvědčivě vypořádal s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců namísto zajištění. Podle žalobce žalovaný nesprávně vyhodnotil možnost využití institutu složení finanční záruky ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) a § 124 zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění žalovaného ve vztahu k této otázce označil žalobce za vnitřně rozporné, kdy vstupní úvahy a výsledné závěry spolu bez rozumného důvodu nekorelují. Žalobce se domnívá, že v jeho případě nic nebránilo uložení povinnosti složit finanční záruku. Rovněž vypořádání žalovaného s povinností oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepovažuje žalobce za dostatečné. V této souvislosti žalobce uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentují úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s orgány veřejné moci spolupracovat a zmaří správní vyhoštění.
4. Žalobce uvedl, že i kdyby bylo napadené rozhodnutí soudem shledáno jako bezvadné a souladné se zákonem, doba trvání zajištění byla v žalobcově případě stanovena v rozporu se zákonem. V napadeném rozhodnutí absentují podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce naplnil skutkovou podstatu jednoho z důvodů zajištění. Z odůvodnění dále není patrné, jak žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobce. Při stanovování délky zajištění má být přihlédnuto k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Délka zajištění musí být transparentně a přezkoumatelně odůvodněna.
5. Žalobce závěrem své argumentace namítal, že není přípustné paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců, přičemž napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem zajištění je podle žalobce jen to, že se nacházel na území ČR nelegálně, i když nebylo prokázáno, že by uložené správní vyhoštění nerespektoval.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v daném případě shledal naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
7. Žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a popsal okolnosti, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí, přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný na stranách 3 až 5 napadeného rozhodnutí popsal, proč nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření. Žalovaný pokračoval konstatováním, že žalobce vstoupil na území České republiky bez cestovního dokladu či pobytového oprávnění, o legalizaci svého pobytu se nijak nezajímal, pracoval bez pracovního povolení a zdravotního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pojištění. Žalobce sám uvedl, že opustit území České republiky nechce, chce zde setrvat a pracovat. Na základě uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyl nucen na místo jeho zajištění uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Žalobce podle žalovaného jednoznačně pobýval v době svého zajištění na území České republiky v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, bez cestovního dokladu či pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. K délce zajištění žalobce, která byla stanovena na 90 dnů, žalovaný uvedl, že jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění jsou podrobně uvedeny a rozepsány na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný odmítl, že by rozhodoval paušalizovaně. Stejně tak popřel i zbývající žalobní námitky a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

8. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. Dne 2. 3. 2024 hlídka policie provedla pobytovou kontrolu na adrese X, kde se nacházel žalobce, který na výzvu policie nepředložil žádný platný cestovní doklad. Po provedení lustrací vzniklo podezření, že se žalobce na území nachází neoprávněně, a proto byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a eskortován k provedení dalších úkonů. Výsledky lustrace potvrdily, že žalobce nedisponoval žádným oprávněním k pobytu.
10. Dne 2. 3. 2024 bylo s žalobcem pod č. j. KRPA-75921-10/ČJ-2024-000022-ZSV zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení sepsaného téhož dne uvedl žalobce, že z X vycestoval letecky v dubnu roku 2018 do Polska, kde měl povolení k výkonu zaměstnání. Po měsíčním pobytu v Polsku odcestoval do Německa, kde koncem roku 2019 ztratil svůj X cestovní pas, jehož číslo si nepamatuje, a kde se zdržoval až do svého příjezdu na území ČR v listopadu 2023. Žalobce nemá cestovní doklad ani oprávnění k pobytu v ČR. Na území pracuje na stavbách u krajanů, bydlí v Praze rovněž u krajanů, adresu nezná, je nekontaktní. Z X přicestoval za prací, je si vědom, že zde pobýval nelegálně. Ve X má 2 děti a 2 sestry, je rozvedený. Žalobce sdělil, že nemá finanční prostředky na složení kauce, nemá nikoho, kdo by ji složil za něj. Na policii by se hlásit nemohl, v Praze se nevyzná. K dotazu, zda disponuje finančními prostředky potřebnými k dalšímu pobytu a vycestování z území ČR, odpověděl žalobce, že nemá žádné peníze. Na ČR nemá žádné vazby. Žalobce dále uvedl, že v domovském státě může bydlet ve svém domě, ve X mu nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země. Žalobce vypověděl, že dobrovolně nevycestuje, protože nemá pas a nechce, ve X by neměl práci. Sdělením polské strany bylo ověřeno, že žalobce nebyl nalezen v polských informačních systémech. Součástí správního spisu je i závazné stanovisko MV ČR, OAMP ev. č. ZS57078, z něhož plyne závěr, že vycestování žalobce do X je možné.
11. Dne 2. 3. 2024 bylo žalobci vydáno napadené rozhodnutí, tj. rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel ze shromážděných podkladů a skutečností uvedených žalobcem při výsledku dne 2. 3. 2024. Žalovaný uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

že u žalobce byly dány důvody pro zajištění za účelem správního vyhoštění, neboť zde je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný nejprve hodnotil podmínky uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b, přičemž se věnoval všem formám těchto opatření podle písm. a) až d). K možnosti uložení zvláštního opatření podle písm. a) žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce plnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobce uvedl, že na území ČR žije u krajanů v Praze, přesnou adresu neuvedl. Na území ČR nemá žalobce žádný majetek, nedisponuje finanční hotovostí potřebnou pro vycestování, podle žalovaného je zcela reálné, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude žalobce respektovat, bude se před jeho realizací skrývat nebo se mu vyhýbat. K možnosti podle písm. b) žalovaný poukázal na skutečnosti uvedené žalobcem, a sice že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Rovněž se na území ČR nenachází žádná osoba, která by byla ochotna za žalobce finanční kauci složit. V důsledku toho existuje vážný předpoklad, že se bude žalobce na území ČR nadále zdržovat, minimálně do doby, než si obstará potřebné finanční prostředky nutné k vycestování. K možnosti dle písm. c) žalovaný konstatoval, že v případě žalobce neexistuje žádná záruka, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené, když žalobce při výslechu uvedl, že nemá finanční prostředky pro vycestování do domovského státu a chce i nadále na území ČR setrvat a pracovat. Žalovaný nenalezl důvod ani pro uložení zvláštního opatření podle písm. d), k čemuž poukázal na to, že žalobce pobýval na území neoprávněně bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu a nemá tu hlášenou žádnou adresu pobytu, pročez žalovaný považuje žalobce za nekontaktní osobu. Podle žalovaného tedy existuje nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat realizaci správního vyhoštění. Žalobce si byl vědom svého neoprávněného pobytu a protiprávního jednání. Žalovaný neshledal účelným uložení některých ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od omezení osobní svobody, a to s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalobce nedisponuje cestovním dokladem, bude proto třeba vystavit doklad náhradní. Musí proto dojít k ověření totožnosti žalobce, bude učiněn dotaz na Interpol a zastupitelský úřad státu původu žalobce. Teprve poté lze vyžádat nový doklad. K tomuto účelu bude s žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zaslána Ředitelství služby cizinecké police (dále též „ŘSCP“). Tento orgán na základě podané žádosti vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady (fotografie a žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) na zastupitelský úřad dotčené země. Poté bude třeba vyčkat reakce daného státu. Obvykle se doba vydání náhradního cestovního dokladu pohybuje u třetích zemí od 40 do 60 dnů. Při stanovení doby zajištění bylo rovněž přihlédnuto k době nutné pro zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo zajišťuje průvoz přes jiné státy EU, je nutné zajistit policejní eskortu a komunikovat s domovským státem žalobce o jeho vzetí zpět, což může rovněž trvat okolo 30 dnů. V žalobcově případě neexistuje překážka ve vycestování. S ohledem na výše uvedené je žalovaný správní orgán přesvědčen, že doba zajištění 90 dnů je přiměřená.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
15. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
16. Podle § 124 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.*
17. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
18. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, již je Česká republika vázána.
19. Z výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců plyne, že k zajištění cizince musí být cizinci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, příp. musí být o jeho správním vyhoštění pravomocně rozhodnuto. Dále musí jednáním cizince dojít k

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

naplnění některé ze skutkových podstat uvedených v zákoně o pobytu cizinců, v § 124 odst. 1 pod písmeny a) až e). V neposlední řadě musí být rovněž splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

20. Jak plyne ze spisového materiálu, první podmínka byla splněna doručením oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 2. 3. 2024, č. j. KRPA-75921-10/ČJ-2024-000022-ZSV. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.*“
21. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení mimo jiné uvedl, že dobrovolně do země původu nevycestuje, resp. vycestovat nechce. Bylo tak prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože existuje nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť výslovně vyjádřil úmysl území ČR neopustit.
22. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Možností uložení některého ze zvláštních opatření se žalovaný zabýval na str. 3-5 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že by takový postup nebyl účelný, neboť existuje nebezpečí, že žalobce z území ČR neodcestuje a nadále se tu bude dopouštět protiprávního jednání. Žalobce vstoupil na území ČR v době, kdy již na území EU pobýval neoprávněně a nedisponoval žádným cestovním dokladem, ačkoliv si byl vědom toho, že na území ČR může pobývat pouze s platným oprávněním k pobytu a platným cestovním dokladem. Žalobce neměl snahu vycestovat z ČR, nadále zde chce setrvat, a to protiprávně, sám uvedl, že nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí ke složení finanční záruky, ani se na území nenachází osoba, která by za něj mohla záruku složit, do doby vydání rozhodnutí nebyla žádná záruka nabídnuta, nectí zákony ČR, je bez finančních prostředků a nekontaktní, nedostavil se na policii k řešení své situace ze své vůle, ale jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn nahodilou kontrolou policie. Žalobce sám nemá snahu svou situaci řešit, neuvedl žádné konkrétní místo, kde by se mohl zdržovat za účelem kontrol, neboť nezná adresu, na které pobývá a nadto se v Praze nevyzná, kvůli čemuž se nemůže osobně hlásit policii v době

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

policií stanovené. Na základě toho žalovaný dovodil, že nelze očekávat, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud přisvědčil závěru žalovaného, že za této situace by uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nesplnilo kýžený účel, trvá důvodná obava, že by uložením toliko zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Soud k tomu doplňuje, že v daném případě se nejedná o porušení zásady proporcionality nebo zásady minimalizace zásahů do osobní svobody cizince. Nejedná se totiž o standardní situaci, kdy postačuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec z území vycestuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51), což lze dovodit z výpovědi žalobce ve spojení s jeho předchozím jednáním. Žalobce svým vlastním chováním a výroky oslabil svou důvěryhodnost, a tak nelze očekávat, že by poskytoval správním orgánům potřebnou součinnost, natož pak že z území ČR vycestuje dobrovolně. To ostatně výslovně popřel. K naplnění účelu správního vyhoštění žalobce je v daném případě nutné využít institutu zajištění. Námitka žalobce, že v jeho věci nebyly dány důvody pro zajištění a že mělo být přistoupeno k uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, není důvodná. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobcovo tvrzení o jeho trestní bezúhonnosti.

23. Nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, protože vstupní úvahy a výsledné závěry spolu bez rozumného důvodu nekorelují. Je pravdou, že na straně 4 napadeného rozhodnutí se objevuje nesprávný údaj o tom, že žalobce tvrdil, že má finanční prostředky na pobyt a na vycestování, i když z protokolu o výsledku účastníka správního řízení plyne pravý opak. Z předchozích i následujících pasáží, jakož i z napadeného rozhodnutí jako celku je však jasně seznatelné, na základě jakých skutečností a úvah dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření ve formě složení finanční záruky a že byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Tyto mají oporu ve spise a žalovaný svůj závěr dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Soud konstatuje, že namítané pochybení nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Námitka není důvodná.
24. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že doba trvání zajištění byla v žalobcově případě stanovena v rozporu se zákonem, a i v tomto případě dospěl k závěru, že námitka není důvodná. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 plyne, že hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti. V citovaném rozsudku NSS uvedl, že *„správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu).“* Žalovaný dostal shora předestřeným judikatorním požadavkům. Uvedl, že při stanovení 90 denní doby zajištění bylo přihlédnuto k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a popsal, že žalobci bude nutné vystavit náhradní cestovní doklad, neboť cestovním dokladem nedisponuje. Musí proto dojít k

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ověření totožnosti žalobce, bude učiněn dotaz na Interpol a zastupitelský úřad státu původu žalobce. Teprve poté lze vyžádat nový doklad. K tomuto účelu bude s žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zaslána Ředitelství služby cizinecké police (dále též „ŘSCP“). Tento orgán na základě podané žádosti vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady (fotografie a žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) na zastupitelský úřad dotčené země. Poté bude třeba vyčkat reakce daného státu. Obvykle se doba vydání náhradního cestovního dokladu pohybuje u třetích zemí od 40 do 60 dnů. Při stanovení doby zajištění bylo rovněž přihlédnuto k době nutné pro zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo zajišťuje průvoz přes jiné státy EU, je nutné zajistit policejní eskortu a komunikovat s domovským státem žalobce o jeho vzetí zpět, což může rovněž trvat okolo 30 dnů. V tomto ohledu nelze žalovanému nic vytknout, odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k délce zajištění je podrobné a přezkoumatelné. Žalovaný tak dostal požadavkům kladeným na odůvodnění délky zajištění cizince, uvedl naplánované kroky pro realizaci správního vyhoštění v souladu se závěry soudní rozhodovací praxe. Soud se neztotožňuje s námitkou, že by rozhodnutí žalovaného bylo netransparentní, podle soudu je z něj naopak jednoznačně zřejmé, z jakého důvodu bylo k zajištění přistoupeno a z jakého důvodu byla stanovena doba zajištění 90 dnů. Takto stanovená délka zajištění odpovídá § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a soud ji neshledal nikterak nepřiměřenou výše uvedeným okolnostem případu.

25. Lze nepochybně souhlasit s názorem žalobce, že je vyloučeno paušalizované rozhodnutí ve věcech skupin zajišťovaných cizinců. Nelze však přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem pro zajištění žalobce je naplnění účelu správního vyhoštění. Žalovaný přitom na základě konkrétních skutkových okolností (nikoli paušalizovaně, jak namítá žalobce) uzavřel, že u žalobce existuje reálné riziko maření rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť vyjádřil úmysl nerespektovat případné rozhodnutí o správním vyhoštění a chce na území i přesto setrvat, pracovat a nevycestovat zpět do domovského státu. Žalovaný tak prezentoval srozumitelné a přesvědčivé úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s orgány veřejné moci spolupracovat. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a v souladu se zásadou individualizace. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba zajištění není nijak excesivní či nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, jaké konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce budou provedeny ve vymezeném časovém rámci.
26. S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Žalovaný vycházel rovněž ze závazného stanoviska k možnosti vycestování ev. č. ZS57078, dle kterého se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s naplněním podmínek pro zajištění žalobce a své závěry v tomto směru v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Namítané porušení shora uvedených ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců, Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soud neshledal.

27. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro zajištění dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.